

[Niels Hølvæg Petersen]

fremhæve virkningerne af de forslag, der foreligger.

Jeg siger ikke dette, fordi jeg falder i svime af benovelse over det, der er forelagt. Det er nødvendigt, men jeg siger det for at understrege, at det sigte, der ligger her, må videreføres i de kommende år. Regeringen bruger faktisk en forkert betegnelse på sine forslag: man kalder det en flerårig helhedsløsning. Det er det ikke. Det er en løsning for 5 kvartaler, det er en kvartalsløsning. Og et af de væsentligste kritikpunkter mod forslagene i deres helhed er, at der ikke siges noget som helst præcist om udviklingen i 1981-1983.

Vi vil i de videre drøftelser om dette sætte stærkt ind på at få fastere formulering af, hvad der skal ske, når virkningerne af dette udløber i marts 1981.

Der er i pris- og lønindgrebene en række enkeltheder, som nøjere må diskuteres i udvalgene. Det gælder ikke mindst forhøjelse af garantibetalingen, hvor vi frygter, at den for de unge indebærer yderligere risiko for ledighed.

Men alt i alt må vi mene, at pris- og lønforslagene i denne pakke er et udtryk for en betydelig vilje hos regeringen til at gå i gang med den nødvendige opretning. Og det ville være helt uansvarligt, hvis der ikke i folketinget var en vilje til at gennemføre forslagene om pris- og lønindgreb.

Vi har i diskussionen om indkomspolitikken og inflationsopbremsningen ustandselig fremhævet, at tilbageholdenhed med lønindkomsterne kun blev afbalanceret og rimelig, hvis der samtidig, ikke mindst over skattelovgivningen, blev gjort en virkelig indsats for at sikre en samlet bedre fordeling af indkomst- og forbrugsmuligheder, og dette sigte finder vi også i visse af regeringens forslag. Vi synes, det er et fremskridt, at regeringen nu tager fat på at omdanne fradrag i indkomst til nedslag i skat, samtidig med at provenuet af denne omlægning skal anvendes til en forlængelse af proportionalstrækket. Der er en lang række fordele principielt ved at følge denne linje.

Vi vil selvsagt meget nøje vurdere de metoder, regeringen anbefaler, og virkningerne af regeringsforslagene. Det er vigtige spørgsmål, og forslaget, som det foreligger, giver ikke mulighed for en tilstrækkelig belysning af de konkrete virkninger. Vi vil altså under udvalgsarbejdet aktivt gå ind i diskussionen

om forslaget, og vil vil gøre det med det fortegn, at vi positivt og principielt er indstillet på, at en sådan omlægning er rigtig, og jeg minder om, at den var en del af det grundlag, det radikale venstre gik til valg på.

Over for denne del af regeringsforslagene må jeg også konstatere en næsten total mangel på forståelse for tingenes sammenhæng hos venstre og konservative. De nuværende fradragsregler har to negative virkninger: for det første giver det en skæv fordeling af skattebyrden, og for det andet – og det burde dog i det mindste interessere partiér, som interesserer sig for erhvervslivets forhold – er det medvirkende til at jage renten i vejret og dermed give en forvriddning af hele vores erhvervspolitik.

Vi er også enige i, at det er nødvendigt, naturligt og rimeligt at kæde en løntilbageholdenhed sammen med en obligatorisk overskudsdeling. Hensigten med indgrebene over for omkostningerne er at styrke virksomhedsindtjeningen. Men det forudsætter, at det ikke kun er ejerne af virksomhederne, der får en fordel. Vi mener, det bør være sådan, at de ansatte får en andel af de værdier, der skabes, bl. a. i kraft af en større løntilbageholdenhed. Dette principielle udgangspunkt kan vi altså dele med regeringen.

Til gengæld er vi aldeles uenige med regeringen om metoden. Vi kan ikke stemme for overskudsdeling baseret på en fælles fond, som skal eje lønmodtagerkapitalerne i de enkelte virksomheder, fordi det skærer forbindelsen mellem virksomhedens resultat og de ansattes indsats over, og derved forskertser man et af de vigtigste formål med overskudsdelingen: at styrke de ansattes interesse og engagement i virksomhedens trivsel og indtjening. Regeringens forslag på dette punkt må ændres, og den centrale fond må tages ud. Men jeg understreger, at sigtet: at sikre de ansatte en andel af værdier, der skabes i en periode med stærk tilbageholdenhed med lønninger og omkostninger, deler vi helt og fuldt.

Jeg har i øvrigt i denne forbindelse et hertesuk. Hvor ville det dog være opløftende, hvis der i erhvervenes organisationer var nogle, der dog kunne se perspektivet i dette! Vi ved, at de findes, men det kommer aldrig frem i den offentlige debat. Jeg er overbevist om, at hvis der fra erhvervene og erhvervenes ledere kom mere positive signaler og ud-